

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุป

โดยเหตุที่ข้าราชการและพนักงานของรัฐเป็นผู้นำเอากฎหมาย ระเบียบแบบแผนและนโยบายของรัฐบาลมาปฏิบัติซึ่งเปรียบเสมือนเป็นแกนกลางสำหรับรัฐกับประชาชน หากเจ้าหน้าที่ของรัฐมิได้ทำหน้าที่ด้วยความสุจริตแล้ว ย่อมจะนำความเดือดร้อนมาสู่ประชาชน และส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศโดยตรง ปัญหาการคอร์ปชั่นในวงราชการจึงเป็นปัญหาสำคัญประเทศต่าง ๆ พยายามหาทางป้องกันและปราบปรามด้วยวิธีการต่าง ๆ สำหรับประเทศไทยปัจจุบันหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่ดังกล่าวโดยตรงที่สุด ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ (สำนักงาน ป.ป.ป.) ซึ่งมีฐานะเทียบเท่ากรม สังกัดอยู่กับสำนักนายกรัฐมนตรี แต่การคอร์ปชั่นในวงราชการก็มีได้ค่อนอ้อยลงแสดงให้เห็นถึงการปฏิบัติงานของสำนักงาน ป.ป.ป. ยังไม่ประสบผลสำเร็จ สาเหตุหนึ่งที่ทำให้สำนักงาน ป.ป.ป. ปฏิบัติภารกิจไม่คอยจะมีประสิทธิภาพก็คือการจัดรูปแบบที่ไม่เหมาะสมกับสภาวะการณ์ของบ้านเมือง และโดยเหตุที่ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย แยกแยะการใช้อำนาจอธิปไตยออกเป็น 3 อำนาจ ได้แก่ อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหารและอำนาจตุลาการ ซึ่งตามทฤษฎีการแยกใช้อำนาจดังกล่าวนี้ จะต้องมี การถ่วงดุลย์อำนาจซึ่งกันและกัน ดังนั้นการที่สำนักงาน ป.ป.ป. มีอำนาจป้องกันและปราบปรามการคอร์ปชั่นในวงราชการแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐทุกคน ไม่ว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นจะสังกัดอยู่กับฝ่ายบริหาร นิติบัญญัติ หรือตุลาการ ก็ตามจึงควรมีรูปแบบที่มีอิสระในการดำเนินงานอย่างแท้จริง มิฉะนั้นอาจกลายเป็นเครื่องมือ ทำให้เกิดการกาวกายอำนาจและเป็นการทำลายหลักทฤษฎีการแยกใช้อำนาจอธิปไตย อันจะนำไปสู่ความไม่สงบสุขของประเทศและประชาชน ดังนั้น การวิจัยครั้งนี้จึงได้มีจุดมุ่งหมายศึกษาและวิเคราะห์ถึงโครงสร้างของสำนักงาน

ป.ป.ป. ตามพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. อันประกอบด้วยรูปแบบของคณะกรรมการ ป.ป.ป. และสำนักงาน ป.ป.ป. เป็นสำคัญ โดยตั้งสมมติฐานไว้ 2 ประการดังนี้คือ

1. คณะกรรมการ ป.ป.ป. ควรได้รับการเสนอจากฝ่ายบริหารและแต่งตั้งโดยความเห็นชอบจากฝ่ายนิติบัญญัติ

2. สำนักงาน ป.ป.ป. ควรมีฐานะเป็นอิสระไม่สังกัดกับหน่วยราชการใด ๆ

จากการวิจัยครั้งนี้พบว่ามูลเหตุที่สำคัญในการก่อให้เกิดการคอร์รัปชันในประเทศไทยสืบเนื่องจากระบบการเมืองของประเทศไทยดำเนินอยู่แต่เพียงชนกลุ่มเดียวของประเทศซึ่งส่วนใหญ่ได้แก่คณะทหาร และ ข้าราชการ นับตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2475 ประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงการปกครองจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชมาเป็นระบอบประชาธิปไตย มีผลทำให้ระบบรัฐสภาของไทยไม่มั่นคงนักโดยที่ฝ่ายทหารมีอำนาจและอิทธิพลทางการเมืองสูงขึ้นและเข้ามามีบทบาทในการบริหารประเทศโดยมีสายการเมืองเท่ากับพรรคการเมือง กล่าวคือ ทหารเข้าไปดำรงตำแหน่งทางการเมืองในรัฐสภาและในคณะรัฐมนตรีโดยเฉพาะตำแหน่งนายกรัฐมนตรีส่วนใหญ่จะตกอยู่แก่ฝ่ายทหาร เมื่อทหารเข้ามามีบทบาทในฝ่ายบริหารประกอบกับระบบรัฐสภาของไทยยังไม่มีความมั่นคงพอ นักการเมืองยังคงได้แก่ กลุ่มชนกลุ่มน้อยที่เข้ามาเล่นการเมืองเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ของตนและพรรคพวกของตนมากกว่าผลประโยชน์ของประเทศชาติ และประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักความสำคัญของระบบพรรคจึงไม่ให้ความสนใจในขณะเดียวกันทางพรรคเองก็มิได้มีความคิดที่จะหาแนวทางทำให้ประชาชนรู้จักประโยชน์ของระบบพรรคการเมือง ทั้ง ๆ ที่พรรคการเมืองเปรียบเสมือนกระจกที่บ่งบอกความต้องการของประชาชน คือ เมื่อประชาชนมีความต้องการให้ประเทศมีแนวการปกครองอย่างใดก็จะเลือกพรรคการเมืองที่มีนโยบายสอดคล้องกับแนวการปกครองเช่นนั้น ด้วยเหตุนี้เองจึงเป็นจุดอ่อนที่ทำให้ฝ่ายรัฐสภาไม่สามารถควบคุมการบริหารราชการของฝ่ายบริหารได้อย่างเต็มที่ อันมีผลทำให้เจ้าหน้าที่

ของรัฐสามารถใช้ตำแหน่งหน้าที่ทางราชการกระทำการคอร์ปชั่นในวงราชการตลอดมา แม้จะได้มีการก่อตั้งหน่วยงานให้ทำหน้าที่ป้องกันและปราบปรามการคอร์ปชั่นก็ถูกยุบเลิก ควบเหตุสุดทางการเมืองเสมอมา ปัจจุบันสำนักงาน ป.ป.ป. ได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ดังกล่าวโดยมีรูปแบบการดำเนินงานแยกออกเป็นสองส่วนคือ

1. คณะกรรมการซึ่งทำหน้าที่ฝ่ายบริหาร ใ้รับการเสนอชื่อจากรัฐบาล และแต่งตั้งโดยพระบรมราชโองการ ให้ความเห็นชอบของวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร และคุณสมบัติของกรรมการอนุญาโตพิจารณาการประจำเป็นได้และมีได้มีการกำหนดว่าจะต้องมีความรู้ความสามารถทางกฎหมายอย่างค้ำกอน นอกจากนี้คณะกรรมการสามารถตั้งอนุกรรมการเฉพาะกิจหรือประจำก็ได้เพื่อให้เข้ามาช่วยเหลือในการทำงานของคณะกรรมการ

2. สำนักงาน ป.ป.ป. ซึ่งทำหน้าที่ดำเนินงานตามคำสั่งคณะกรรมการ ป.ป.ป. แบ่งส่วนราชการออกเป็น 6 กอง มีเลขาธิการคณะกรรมการซึ่งเป็นข้าราชการประจำและมีข้าราชการประจำมาจากการสอบแข่งขัน คัดเลือกและรับโอนตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นผู้ปฏิบัติ

ในการดำเนินงานของคณะกรรมการยึดหลักการดวงศุขย์อำนาจมีหน้าที่ทำการสืบสวนสอบสวนหาข้อเท็จจริงเบื้องต้นในความผิดซึ่งเกิดจากการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ ซึ่งมีโทษทางวินัยหรือทางอาญาแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาเพื่อชี้มูลความผิดดังกล่าวให้แก่ผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นหรือเจ้าพนักงานสอบสวน ดำเนินการลงโทษหรือฟ้องร้องต่อไปและในการป้องกันการคอร์ปชั่นในวงราชการนี้มีมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ให้อำนาจคณะกรรมการสั่งให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีพฤติการณ์ว่าร้ายผิดปกติแสดงสินทรัพย์และหนี้สินของตนตามรายการวิธีการ

และระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนดซึ่งนับได้ว่าเป็นหัวใจของพระราชบัญญัตินี้เป็น
 มาตราการพิเศษที่ไม่มีในกฎหมายใดและไม่เป็นการชั่วคราวธรรมดาแต่อย่างใดเพราะ
 เป็นข้อจำกัดสิทธิเสรีภาพเพื่อความมั่นคงแห่งชาติอยู่ในหลักข้อจำกัดสิทธิเสรีภาพตาม
 รัฐธรรมนูญ

จากรูปแบบสำนักงาน ป.ป.ป. ดังกล่าวมีข้อดี คือ

1. วิธีการดำเนินงานของคณะกรรมการที่ยึดหลักการวางศูนย์กลางอำนาจ
 เป็นหลักการที่ดี ป้องกันคณะกรรมการทำตัวเป็นศาลเอง และเป็นวิธีการให้ความยุติธรรม
 แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาที่ดี

2. วิธีการป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการตามมาตรา
 ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ควบคู่การให้เจ้าหน้าที่ของรัฐแสดงสินทรัพย์และหนี้สิน
 เป็นหลักการที่ดีของวางในกรณีที่ไม่สามารถนำหลักกฎหมาย ทั่วไปมาใช้กับเจ้าหน้าที่
 ของรัฐผู้ร้ายวณคดีปกติได้ผลโดยหลักการการพิสูจน์ให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น

รูปแบบสำนักงาน ป.ป.ป. มีข้อเสียคือ

1. การที่ไม่ได้กำหนดคุณสมบัติให้บุคคลที่จะได้รับแต่งตั้งนั้นต้องมีความรู้ทางกฎหมาย ทำให้บุคคลที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นคณะกรรมการบางท่านมีประสบการณ์ในการสอบสวนน้อยมากและไม่มีความชำนาญในกฎหมาย กฎระเบียบบังคับต่าง ๆ ทำให้ผลงานที่ออกมาไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร
2. การที่ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งอนุกรรมการประจำโดยเฉพาะงานด้านการสืบสวนสอบสวนทำให้ปริมาณงานมากเกินไปเกินความสามารถของอนุกรรมการผลงานล่าช้าไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ต้องการให้การดำเนินงานของคณะกรรมการเป็นไปอย่างรวดเร็วและทันต่อเหตุการณ์
3. การแต่งตั้งเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนของสำนักงาน ป.ป.ป. กำหนดมาตรฐานของบุคคลที่จะเข้ามาดำรงตำแหน่งดังกล่าวต่ำกว่าเจตนารมณ์ของกฎหมายเป็นอันมาก ทำให้ส่วนงานการสอบสวนของคณะกรรมการ ป.ป.ป. ซึ่งมีผลสืบเนื่องมาจากการทำสำนวนดำเนินงานโดยเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนเป็นพื้นฐานไม่เป็นที่ยอมรับของส่วนราชการต่าง ๆ ที่จะปฏิบัติตาม
4. การดำเนินงานตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. นั้นเป็นแต่ระบุให้ตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกติต้องแสดงสินทรัพย์และหนี้สินตามที่คณะกรรมการสั่ง มิได้ระบุไปถึงบุตร ภริยา และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกตินั้นด้วยและการดำเนินการนี้จำต้องควบคู่ไปกับมาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป.

ที่ให้มีกำลังคน สันทรัพยากร และหนี้สินของเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติฯ เพื่อเป็นเครื่องมือ และควบคุมการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการว่าเหตุการณ์ใดเป็นการร่ำรวยผิดปกติ แต่ในปัจจุบันยังมีได้มีการไต่ถามการตาม มาตรา 23 มากนักและการแบ่งส่วนราชการสำนักงาน ป.ป.ป. ก็ยังมีได้มีการตั้งกองตรวจสอบทรัพย์สินขึ้นเพื่อให้ทำหน้าที่ช่วยเหลือคณะกรรมการในการดำเนินงานตามมาตรา 20 แต่อย่างไรก็ตามไม่สอดคล้องเจตนารมณ์ของกฎหมายที่มุ่งจะป้องกันมากกว่าการปราบปราม

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้มีความสมบูรณ์และเป็นไปได้ในทางปฏิบัติ ผู้วิจัยจึงได้ใช้วิธีเก็บข้อมูลภาคสนามตามแบบสอบถามจากกลุ่มประชากรตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วย กรรมการ อนุกรรมการ และเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนและนิติกร จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 27.71 % ที่มีต่อรูปแบบสำนักงาน ป.ป.ป. สามารถสรุปความเห็นที่มีต่อสำนักงาน ป.ป.ป. ในปัจจุบันและรูปแบบสำนักงาน ป.ป.ป. ที่ควรจะเป็นตามมรสภกรรมการ ในการปฏิบัติงานของบุคคลดังกล่าวได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพในการทำงานของคณะกรรมการในปัจจุบันยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากเหตุผล 2 ประการคือ ความบกพร่องในเรื่องอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. และจากการที่ฝ่ายบริหารไม่ให้การสนับสนุนอย่างจริงจังต่อการดำเนินงาน

2. ควรยกฐานะของสำนักงาน ป.ป.ป. ให้เป็นหน่วยงานอิสระไม่ขึ้นอยู่ กับฝ่ายใดเป็นการ สอดคล้องกับรูปแบบของบุคลากรรัฐสภาของอังกฤษหรือ Ombudsman ของสวีเดน เพื่อให้การดำเนินงานของคณะกรรมการประสบผลสำเร็จและมีอิสระเพิ่มขึ้น จากอิทธิพลภายนอกโดยเฉพาะฝ่ายบริหารและสอดคล้องกับรูปแบบที่มาของคณะกรรมการ ที่มีความเหมาะสมดีแล้ว อันเป็นการ สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. คุณสมบัติของคณะกรรมการนอกจากจะต้องไม่เป็นข้าราชการการเมือง สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ผู้จัดการ กรรมการ ที่ปรึกษา ตัวแทนหรือลูกจ้างของบุคคล ห้างหุ้นส่วน บริษัทหรือองค์การใด ๆ ซึ่งดำเนินธุรกิจเพื่อค้ากำไรแล้วยังต้องไม่เป็นข้าราชการประจำด้วย เพราะการให้ข้าราชการประจำมาดำรงตำแหน่งคณะกรรมการจะทำให้ไม่สามารถมีอิสระอย่างแท้จริงยังมีผลประโยชน์เกี่ยวเนื่องกับตนสังกัดเดิมอยู่

4. รูปแบบการดำเนินการทางวินัยต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา 19 วรรค 1 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ในการยึดหลักการวางดุลยอำนาจวิธีการยังบกพร่องเมื่อผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาไม่ปฏิบัติหน้าที่โดยสุจริตในการสอบสวนทางวินัยเมื่อได้รับการแจ้งผลชี้มูลความผิดจากประธานคณะกรรมการ วิธีการแก้ไขก็คือในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นมีข้าราชการตุลาการ ก็ให้ดำเนินการตามที่บัญญัติในมาตรา 19 วรรค 1 แต่ให้คณะกรรมการมีอำนาจสอบสวนและทำความเข้าใจกับผู้บังคับบัญชาได้และถ้าผู้บังคับบัญชามีความเห็นแย้งกับความเห็นของคณะกรรมการอยู่ก็ให้ประธานกรรมการเสนอปัญหาตั้งกล่าวให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้ชี้ขาด แต่ในกรณีเดียวกัน ถ้าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นเป็นข้าราชการตุลาการก็ควรดำเนินการตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 19 วรรค 1 แต่ให้คณะกรรมการมีอำนาจสอบสวนและทำความเข้าใจผลการสอบสวนทางวินัยต่อคณะกรรมการตุลาการ (ก.ต.) ได้แต่คงให้ถือความเห็น ก.ต. ครั้นถึงเป็นที่สุด เพื่อเป็นการสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2521 มาตรา 176 วรรค 2 ที่บัญญัติให้การลงโทษผู้พิพากษาในศาลยุติธรรมจะต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ

5. รูปแบบการดำเนินการความผิดทางอาญาต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา 19 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. มีขั้นตอนที่ข้าราชการตักเตือนก่อนการสอบสวนของพนักงานสอบสวน โดยให้ประธานกรรมการส่งความเห็นโดยตรงต่อพนักงานอัยการ เพื่อทำการฟ้องร้องต่อไป และให้ถือว่าส่วนการสอบสวนของคณะกรรมการโดยเจ้าหน้าที่สืบสวนสอบสวนเป็นบัญญัติที่มีสิทธิเช่นเดียวกับส่วนการสอบสวนของพนักงานสอบสวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

6. อำนาจในการสืบสวนสอบสวนของคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่นั้นจำกัดเพียงสามารถเรียกพยาน เอกสารและวัตถุมาตรวจสอบและเรียกพยานบุคคลมาสอบถามได้สมควรบัญญัติกฎหมายเพิ่มอำนาจของคณะกรรมการและเจ้าหน้าที่ให้สามารถดำเนินการยึดและอายัดทรัพย์สินได้

7. การดำเนินการเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ร้ายผิดปกติตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. นั้นไม่สอดคล้องกับทางปฏิบัติเพราะกฎหมายมิได้บัญญัติให้ครอบคลุมถึงการแสดงสินทรัพย์และหนี้สินของภริยาและบุตรของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นและบุคคลภายนอกที่เกี่ยวข้องหรือเป็นที่น่าสงสัยว่าจะเป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นในการย้ายหรือซ่อนเร้นทรัพย์สินของเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้นอันใดมาได้โดยมิชอบ สมควรอย่างยิ่งที่จะได้มีการแก้ไขกฎหมายเพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปตามแนวทางดังกล่าว

8. รูปแบบการดำเนินงานของสำนักงาน ป.ป.ป. นั้นควรดำเนินการดังนี้คือ ฝ่ายบริหารได้แก่คณะกรรมการและฝ่ายดำเนินงานคือ อนุกรรมการและเจ้าหน้าที่โดยเฉพาะรูปแบบของอนุกรรมการสามารถที่จะมีได้ทั้งอนุกรรมการเฉพาะกิจและอนุกรรมการประจำ

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น ทำให้เห็นอุปสรรคและปัญหาของสำนักงาน ป.ป.ป. ทั้งในทางข้อมูลเอกสารและจากผูปฏิบัติงานแล้วและเพื่อให้ขอเสนอในการวิจัยครั้งนี้ สมบูรณ์ยิ่งขึ้นผู้วิจัยได้ศึกษา เรื่องการควบคุมการปฏิบัติงานของข้าราชการซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 วิธีคือ

1. การควบคุมภายใน ได้แก่ การควบคุมโดยผู้บังคับบัญชาตามสายงาน และตามลำดับชั้นของการบังคับบัญชา ซึ่งเป็นระบบที่ยอมรับและมีในทุกประเทศ แต่ในทางปฏิบัตินี้ระบบการควบคุมภายในให้ลึกลับระกันแก่ประชาชนน้อยกว่าการควบคุมภายนอก เพราะโดยทั่วไปเจ้าหน้าที่ระดับต่ำมักปฏิบัติตามนโยบายของเจ้าหน้าที่ระดับสูง ดังนั้นโอกาสที่เจ้าหน้าที่ระดับสูงจะยกเลิกหรือแก้ไขคำสั่งของเจ้าหน้าที่ระดับต่ำมีน้อยมาก

2. การควบคุมภายนอก เนื่องจากการควบคุมภายในมีข้อจำกัดและไม่สามารถให้ลึกลับระกันแก่ประชาชนได้อย่างเต็มที่ จึงจำเป็นต้องมีการควบคุมภายนอกอันเป็นกลไกที่จะช่วยให้การดำเนินงานของฝ่ายปกครองชอบธรรมยิ่งขึ้น ซึ่งการศึกษาคำวินิจฉัยที่ศึกษา เฉพาะการควบคุมทางการเมือง วิธี Impeachment ในระบอบประธานาธิบดีในสหรัฐอเมริกาและองค์กรพิเศษ คือ Ombudsman ของสวีเดนและผู้ตรวจการรัฐสภาของอังกฤษ ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ดัดลอกเลียนแบบมาจาก Ombudsman ของสวีเดน

การควบคุมทางการเมืองด้วยวิธี Impeachment ในระบอบประธานาธิบดี ในสหรัฐอเมริกา ซึ่งการปกครองในระบอบนี้ นอกจากฝ่ายรัฐสภาจะควบคุมนโยบายของฝ่ายบริหารโดยการเป็นผู้อนุมัติงบประมาณแล้ว ในด้านการควบคุมตัวบุคคลรัฐสภาก็ทำโดยใช้วิธี Impeachment ซึ่งสามารถที่จะพิจารณาลงโทษเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ทุกคนตลอดจนประธานาธิบดี ยกเว้นข้าราชการทหารและสมาชิกสภาเซเนต (Senate)

โดยสภาผู้แทนราษฎรทำหน้าที่ฟ้องร้องเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้กระทำความผิดต่อสภาเซเนตจะเป็นผู้พิจารณาลงโทษและการจะลงโทษได้นั้นต้องมีคะแนนเสียงอย่างน้อยสองในสามของสมาชิกสภาเซเนตที่มาประชุม

วิธีการ Impeachment นี้ มีความเหมาะสมกับระบอบการปกครองแบบประธานาธิบดีที่ซึ่งหลักการแบ่งแยกฝ่ายบริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการออกจากกันโดยเคร่งครัดและจะใช้ได้ผลต่อเมื่อประเทศนั้นมีฝ่ายบริหารที่เคารพและไม่ใช้อำนาจเหนือฝ่ายนิติบัญญัติและสถาบันฝ่ายนิติบัญญัติจะต้องมีความมั่นคง ดังนั้นวิธี Impeachment จึงไม่เหมาะสมที่จะนำมาใช้กับประเทศไทยด้วยเหตุผลดังนี้คือ

1. อำนาจฝ่ายบริหารมีอิทธิพลเหนืออำนาจฝ่ายนิติบัญญัติ
2. หากนำวิธี Impeachment ไปแล้วอาจจะมีผลกระทบอันแกว่งกวาวโทษข้าราชการที่ทำงานโดยบริสุทธิ์แต่ไปใช้เหตุผลประโยชน์ส่วนตัวของกลุ่มนักการเมืองบางคนหรือบางพรรคที่มุ่งผลประโยชน์ส่วนตัวหรือพรรคมากกว่าผลประโยชน์ของประเทศ
3. ประเทศไทยใช้ระบบการปกครองแบบรัฐสภาโดยให้อำนาจฝ่ายนิติบัญญัติควบคุมนโยบายและฝ่ายบริหารได้โดยการตั้งกระทู้ถามและอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีรายบุคคลหรือคณะ ซึ่งมีความเหมาะสมสำหรับการเมืองไทยจึงไม่จำเป็นต้องนำระบบ Impeachment มาใช้ให้เกิดจากซ้ำซ้อนขึ้นอีก

2.2 ระบบของอัยการ (Ombudsman) ของสวีเดนเป็นองค์กรที่เกิดจากรัฐสภาเป็นผู้เลือกสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจำนวน 48 คนเพื่อทำหน้าที่เลือกบุคคล

4 คนเข้ามาดำรงตำแหน่งออมบุดสแมน โดยมีคุณสมบัติต้องเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญในทางกฎหมายและเป็นผู้ทรงคุณธรรมอย่างแท้จริง ทำหน้าที่ควบคุมให้ศาลและเจ้าหน้าที่ของรัฐเคารพกฎหมายและดำเนินการฟ้องคดีผู้ที่กระทำความผิดอันเป็นการขัดต่อความชอบธรรมตามกฎหมาย ซึ่งการกระทำนั้นอาจเป็นเพราะเพื่อประโยชน์แห่งตน ด้วยความลำเอียงหรือด้วยมุตเหตุอื่นใด หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายให้เป็นที่น่าพอใจ ในการปฏิบัติหน้าที่ที่อยู่ในขอบข่ายของคำแนะนำที่สภาได้ออกเสียงลงมติ แต่มีอิสระในการดำเนินงานอย่างเต็มที่ลักษณะอำนาจหน้าที่ของออมบุดสแมนยังอยู่ในหลักการถ่วงดุลย์อำนาจโดยออมบุดสแมนไม่มีอำนาจที่จะลงโทษข้าราชการผู้ใดได้ด้วยตนเอง จำต้องอาศัยวิธีการขอความร่วมมือจากผู้กระทำผิด ผู้บังคับบัญชาของผู้นั้นและการฟ้องคดีต่อศาลในการปฏิบัติหน้าที่ออมบุดสแมนมีเจ้าหน้าที่ซึ่งมีความรู้ความสามารถในทางกฎหมายสูงถึงระดับผู้พิพากษาเป็นผู้ช่วยเหลือในการปฏิบัติงานของออมบุดสแมน โดยไม่มีการแต่งตั้งอนุกรรมการแต่อย่างใด และนอกจากนี้มาตรการที่ทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่กล้ากระทำความผิดก็เพราะเกรงกลัวที่ออมบุดสแมนจะเอาเรื่องคนไปพิมพ์ในรายงานประจำปีต่อสภาและกลั้วการถูกลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์จากการคัดค้านของออมบุดสแมน การควบคุมดูแลการทำงานของออมบุดสแมนนั้นสภาไม่มีสิทธิออกคำสั่งใด ๆ เลยเพียงแต่รายงานผลงานของออมบุดสแมนจะได้รับการตรวจสอบโดยคณะกรรมการประจำคณะหนึ่งของรัฐสภาและผู้มีส่วนได้เสียไม่พอใจการทำงานของออมบุดสแมนสามารถร้องเรียนไปยังกรรมาธิการรัฐสภาเพื่อที่จะเสนอต่อรัฐสภาทำการพิจารณาตัดสินปลดออมบุดสแมนต่อไป

วิธีการของออมบุดสแมนในสวีเดนนี้ได้รับความสำเร็จและได้ถูกนำไปดัดแปลงใช้ในหลาย ๆ ประเทศเพื่อให้ความเหมาะสมกับประเทศของตนเช่น ในประเทศอังกฤษ

ซึ่งมีการปกครองรัฐสภาและมีพระมหากษัตริย์ เป็นประมุขคล้ายคลึงกับประเทศไทย ได้มี
 แต่งตั้งผู้ตรวจการรัฐสภา (Parliamentary Commissioner for Administration)
 โดยพระราชินีทรงแต่งตั้งผู้ที่นายกรัฐมนตรี เป็นผู้ถวายคำแนะนำจากผู้ที่ไม่ใช่สมาชิกสภา
 ไม่สังกัดพรรคการเมืองใดและเป็นอิสระอยู่ในตำแหน่งไปจนกว่าจะอายุครบเกษียณและ
 อาจถูกถอดถอนได้จากรัฐสภา การดำเนินงานมีความเป็นอิสระโดยเงินเคื่อนและว่าเห็นจ
 บำนาญได้รับจากกองทุนพิเศษ วิธีการดำเนินงานของผู้ตรวจการรัฐสภาคงยึดหลักการ
 ถ่วงดุลย์อำนาจ เช่นเดียวกับออมบุดสแมน แต่มีได้รับ เรื่องร้องทุกข์ได้ทั่วไป เช่นเดียวกับ
 ออมบุดสแมน แต่จะรับเรื่องพิจารณาสอบสวนเฉพาะคำร้องที่ราษฎรร้องขึ้นมาผ่านทาง
 สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เท่านั้น และขอเท็จจริงที่ผู้ตรวจการรัฐสภาหรือเจ้าหน้าที่
 ในสำนักงานผู้ตรวจการรัฐสภาได้รับมาจากการสอบสวนในหน้าที่จะต้องรักษาไว้เป็น
 ความลับ

รูปแบบของออมบุดสแมนสามารถที่จะนำมาใช้ในประเทศไทย ทั้งนี้โดยการ
ให้คณะกรรมการ ป.ป.ป. ใ้รับการ เลือกและแต่งตั้งจากฝ่ายนิติบัญญัติ และให้สำนักงาน
ป.ป.ป. มาสังกัดวุฒิสภา ทั้งนี้เพื่อให้เป็นหลักประกันแก่ประชาชนอย่างแท้จริง และ
ตามเหตุผลซึ่งได้กล่าวไว้ในหน้า 72 - 76 นั้น

ขอเสนอแนะ

1. ที่มาของคณะกรรมการ ป.ป.ป. โดยการเสนอชื่อและให้ความเห็นชอบ จากฝ่ายนิติบัญญัติให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงแต่งตั้งตามเหตุผลดังที่กล่าวไว้ใน หน้า 72 - 76 ของบทที่ 2 อันจะทำให้คณะกรรมการ ป.ป.ป. เป็นที่พึงของประชาชน และข้าราชการได้อย่างเต็มที่

2. คุณสมบัติของคณะกรรมการตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ควรเพิ่มเติมข้อความให้มีข้าราชการประจำเป็นประธานกรรมการและกรรมการใดเพื่อเป็นหลักประกันความบุคคลที่เข้ามาทำหน้าที่ คณะกรรมการนั้นมีความเป็นกลางและอิสระในตัวเองอย่างแท้จริง เป็นการป้องกันอิทธิพลของตนสังกัดโดยเฉพาะทางฝ่ายบริหารมิให้เข้ามาใช้อำนาจในฐานะผู้บังคับบัญชาทางราชการประจำกลางกลางของกรรมการที่มาจากราชการประจำ ส่วนบุคคลที่จะเลือกสรรให้เข้ามาดำรงตำแหน่งนั้นสามารถที่จะเลือกมาจากบุคคลที่ดำรงตำแหน่งและมีความสามารถในระดับสูงทางภาคเอกชนหรือข้าราชการบำนาญที่มีความรู้ความชำนาญในการดำเนินงานโดยเฉพาะด้านกฎหมาย ส่วนราชการประจำนั้นสำหรับคุณสมบัติเหมาะสมให้ลาออกจากในหน้าที่การงานประจำเสียก่อนอันเป็นการแสดงถึงความบริสุทธิ์แต่ถ้าไม่สามารถลาออกจากตำแหน่งใดก็ไม่สมควร เข้ามารับตำแหน่งนี้เพราะเป็นการแสดงว่าบุคคลนั้นยังคงติดอยู่กับผลประโยชน์ในราชการประจำของตนไม่เหมาะสมที่จะเข้ามาดำรงตำแหน่งในฐานะคณะกรรมการที่ต่อวางตนอย่าง เป็นกลางปราศจากส่วนใดเสียต่าง ๆ โดยเด็ดขาด

3. สำนักงาน ป.ป.ป. ควรมีฐานะเป็นหน่วยงานสังกัดรัฐสภา เพื่อเป็นการสอดคล้องกับรูปแบบของคณะกรรมการที่ได้รับความเห็นชอบและถูกต้องโดยฝ่ายรัฐสภา และตามเหตุผลตามที่กล่าวไว้ในหน้าที่ 72 - 73 ของบทนี้ นอกจากนี้จากผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในวันที่ 16 เมษายน 2526 ได้มีผู้ไปโหวตถึง 53% ของจำนวนผู้มีสิทธิลงคะแนน นับได้ว่าประชาชนได้เห็นความสำคัญและไว้วางใจในสถาบันรัฐสภามากขึ้นอันจะยังให้สถาบันรัฐสภามีความมั่นคงขึ้น

สำหรับความเห็นที่ต่อการให้สำนักงาน ป.ป.ป. ควรมีฐานะเป็นหน่วยงานอิสระโดยได้รับงบประมาณเป็นเงินกองทุนพิเศษที่ได้รับการอนุมัติจากสภาผู้แทนราษฎรโดยตรง (จากแนวความคิดเห็นของกลุ่มประชากรส่วนใหญ่ตามตารางที่ 3 บทที่ 4) ถือได้ว่าเป็นแนวความคิดทางอุดมคติที่มุ่งคำนึงถึงการดำเนินงานของสำนักงาน ป.ป.ป. ให้มีอิสระอย่างแท้จริง แต่ไม่สามารถเป็นไปได้ เพราะประเทศไทยได้แบ่งแยกการใช้อำนาจอภิปไตยออกเป็นสามอำนาจคืออำนาจบริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการ การที่ให้สำนักงาน ป.ป.ป. ดำรงฐานะเป็นหน่วยงานอิสระไม่สังกัดเป็นหน่วยงานในสามอำนาจนี้จึงเป็นการขัดแย้งกับรูปแบบการปกครองประเทศ และทำให้สำนักงาน ป.ป.ป. มีฐานะอำนาจที่ 4 อย่างไรก็ตามการใช้อำนาจที่ 4 นี้ ได้มีการใช้ในประเศจีนในแต่วันซึ่งเปิดโอกาสให้หน่วยงานของรัฐที่ทำหน้าที่เช่นเดียวกัน สำนักงาน ป.ป.ป. โดยไม่สังกัดอยู่กับสามอำนาจดังกล่าว จึงถือว่าเป็นหน่วยงานที่เป็นอิสระอย่างแท้จริง

4. ในส่วนการบริหารงานของคณะกรรมการ ควรแก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. กำหนดให้แบ่งความรับผิดชอบในการทำงานของกรรมการออกเป็นสัดส่วนแต่ให้ประธานกรรมการทำหน้าที่ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งราชการของสำนักงาน ป.ป.ป. โดยให้มีเลขาธิการซึ่งเป็นข้าราชการประจำนั้นเป็นผู้ช่วยปฏิบัติราชการแต่ในกรณีที่เกิดปัญหาในการดำเนินงานจนกรรมการผู้หนึ่งที่รับผิดชอบไม่สามารถตัดสินใจได้ก็ให้นำเข้าสู่การประชุมของคณะกรรมการตัดสินใจ เพราะจะทำให้การทำงานของคณะกรรมการสามารถดำเนินการไปได้ อย่างรวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ ป้องกันคำครหาที่จะเกิดขึ้นไปในทาง " ความอหังการคือความ อุตุนิยม "

รูปแบบองค์กรทำงานดังกล่าวของคณะกรรมการคล้ายคลึงกับลักษณะการทำงานของผู้พิพากษาศาลฎีกาแบ่งออกเป็นองค์คณะ ๆ ละ 3 คน และในกรณีที่ไม่มีปัญหาที่จะตัดสินใจโดยการประชุมใหญ่ของผู้พิพากษาศาลฎีกาทั้งหมด และสอดคล้องกับรูปแบบการแบ่งความรับผิดชอบของออมบุดสแมนสวีเดน ซึ่งมีส่วนทำให้การดำเนินงานของออมบุดสแมนมีประสิทธิภาพ

5. ในมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. คณะกรรมการมีอำนาจตั้ง อนุกรรมการ เฉพาะกิจและประจำก็ได้ แต่ในทางปฏิบัติสมควรที่จะแต่งตั้งอนุกรรมการ เฉพาะกิจให้มากขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ที่ต้องการให้ การทำงานของคณะกรรมการดำเนินการได้อย่างรวดเร็ว สมควรที่จะมีอนุกรรมการ เฉพาะกิจขึ้นให้มากขึ้น เพื่อเข้ามาช่วยเหลือการทำงานของคณะกรรมการ เฉพาะ เรื่องที่มีความสำคัญ ต้องการ ความรอบคอบ เพราะมีฉะนั้นแล้วการให้มิอนุกรรมการประจำจะทำให้การดำเนินงานของ คณะกรรมการล่าช้าเรื่องใดที่ไม่สมควรจะต้องมีอนุกรรมการก็จะต้องผ่านอนุกรรมการประจำ ก่อนเพื่อยังเพื่อดำเนินการให้ครบ -

หลักเกณฑ์เท่านั้นอันทำให้ผลการดำเนินงานของคณะกรรมการ เป็นไปอย่างล่าช้าไม่ทัน
 ต่อเหตุการณ์ในที่นี้จะเปรียบเทียบได้กับการทำงานของ Ombudsman สวีเดนไม่จำกัด
 ฆมือกรรมการ แต่อย่างไรก็ตามการดำเนินงานมีเพียงเจ้าหน้าที่และ Ombudsman
 เท่านั้น

6. ควรให้มีการแก้ไขการรับสมัครเข้าทำงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่สืบสวน
 สอบสวนและนิกรในสำนักงาน ป.ป.ป. อย่างเคร่งครัดขึ้นโดยใช้คุณสมบัติและหลัก
 เกณฑ์การคัดเลือก เช่นเดียวกับผู้ที่สมัครสอบแข่งขันเป็นผู้ช่วยผู้พิพากษาหรืออัยการ
 เพื่อจะได้บุคคลที่มีความสามารถมีความชำนาญและประสบการณ์ในการใช้กฎหมาย
 อันจะมีส่วนให้ผลงานของคณะกรรมการดำเนินการได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ
 เป็นที่เชื่อถือของหน่วยงานของรัฐอื่นสมเจตนารมณ์ในหลักการวางคุลยอำนาจของกฎหมาย
 เพราะเป็นผู้เข้าไปสัมผัสปัญหาขอเท็จจริง และเป็นผู้ดำเนินการสืบสวนสอบสวนและ
 การสรุปขอเท็จจริงและข้อกฎหมายพร้อมกับใช้ดุลพินิจวินิจฉัยเบื้องต้นว่าการกระทำนั้น
 เป็นความผิดหรือไม่อันมีส่วนสำคัญต่อเนื้อที่จะให้ผลการสอบสวนของคณะกรรมการจะเป็น
 ที่ยอมรับของหน่วยงานอื่น ๆ ของรัฐหรือไม่ ถ้าผลของการสอบสวนของคณะกรรมการไม่
 เป็นที่ยอมรับยอมรับจะมีผลส่งกระทบต่อพฤติกรรมการวางคุลยอำนาจและความเชื่อมั่น
 ในสถาบันทำให้คณะกรรมการไม่ได้รับความร่วมมือจากผู้นบังคับบัญชาคนสังกัด

7. ควรที่จะได้มีการจัดตั้งกองตรวจสอบทรัพย์สินในสำนักงาน ป.ป.ป.
 โดยเร็วเพื่อให้สอดคล้องกับอำนาจของคณะกรรมการตามมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ
 ป.ป.ป. โดยยึดแบบการแสดงทรัพย์สินและหนี้สินตามรายการ วิธีการและเวลาตามกำหนด
 ในพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามความในมาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. เป็นหลักเพื่อ
 เป็นการช่วยเหลือและควบคุมการใช้ดุลพินิจของคณะกรรมการ ในการตัดสินใจเจ้าหน้าที่ของ

รัฐผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นร่ำรวยผิดปกติหรือไม่ แต่ทั้งนี้คณะรัฐมนตรีควรดำเนินการแสดงสินทรัพย์ และหนี้สินแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐโดยเร็ว เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานของคณะกรรมการตามมาตรา 20 ดังกล่าวและเป็นการแสดงออกถึงความบริสุทธิ์ใจของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ

8. ควรเพิ่มเติมข้อความในมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งให้ภริยาและบุตรของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกติและผู้ใดที่คณะกรรมการมีความสงสัยว่าจะรวมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นกระทำความผิดหรือช่วยเหลือยักย้ายขนานทรัพย์ที่ได้มาจากการใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้น แสดงสินทรัพย์และหนี้สินของตนตามรายการ วิธีการและระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด เพราะมาตรา 20 บัญญัติแต่เพียงให้อำนาจคณะกรรมการกำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้มีพฤติการณ์ร่ำรวยผิดปกติแสดงสินทรัพย์และหนี้สินของตนเองเท่านั้น ไม่สามารถตีความเกินเลยให้ไปถึงการให้อำนาจคณะกรรมการสั่งให้บุตรภริยาและบุคคลที่นำสงสัยดังกล่าวแสดงทรัพย์สินได้ เพราะการบัญญัติตามตัวอักษรมีความชัดเจนสมบูรณ์ในตัวแล้ว ข้อความที่บัญญัติเพิ่มเติมนี้เป็นการกำหนดเพื่อกันมิให้เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ร่ำรวยผิดปกติทำการโอน ยักย้าย ทรัพย์สินของตนให้แก่บุตรภริยาหรือบุคคลที่ใกล้ชิดเพื่อที่ตนเองจะได้หลุดพ้นจากขอกกล่าวหาว่าตนร่ำรวยผิดปกติ และข้อกำหนดที่เพิ่มเติมขึ้นใหม่นี้ก็มีโทษรัฐธรรมนูญเพราะมิได้เป็นการจำกัดการตัดสินใจการมีทรัพย์สินของบุคคลแต่เป็นข้อจำกัดสิทธิเสรีภาพเพื่อความมั่นคงแห่งชาติอยู่ในหลักข้อจำกัดสิทธิเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ

9. ควรบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ในการดำเนินการทางวินัยดังนี้คือ เมื่อมีการกล่าวหาและคณะกรรมการทำการสอบสวนแล้วปรากฏมีมูลความผิดให้ประธานกรรมการส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

ผู้ถูกกล่าวหาคำเนินการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สอบสวน
 เสร็จแล้วให้ประธานกรรมการรายงานให้นายกรัฐมนตรีทราบ เมื่อผู้บังคับบัญชาของ
 เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาได้รับเรื่องแล้วของคำดำเนินการตั้งกรรมการสอบสวนต่อเจ้า
 หน้าที่ของรัฐผู้นั้นภายในสัปดาห์วันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง และให้ส่งผลการพิจารณาถึงโทษ
 แก่ประธานกรรมการ ในกรณีนี้คณะกรรมการมีอำนาจสอบสวนและทำความเข้าใจผลการ
 พิจารณาถึงโทษนั้นต่อผู้บังคับบัญชากังกล่าวนั้นได้ และถ้าผู้บังคับบัญชากังกล่าวยังมีความ
 เห็นแย้งกับความเห็นของคณะกรรมการอยู่ก็ให้ประธานกรรมการเสนอปัญหาถึงกล่าว
 ให้นายกรัฐมนตรี เป็นผู้ชี้ขาด เพื่อเป็นป้องกันการช่วยเหลือของผู้บังคับบัญชาที่มีต่อเจ้าหน้าที่
 ของรัฐผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น และทำให้การพิจารณาคดีสิ้นสุดลงโทษได้รับการพิจารณาอย่าง
 ละเอียดรอบคอบและยังเป็นการเสริมหลักการวางดุลยอำนาจเพราะคณะกรรมการยัง
 คงไม่มีอำนาจลงโทษและทำโทษของคณะกรรมการมีน้ำหนักมากกว่ามาตรการทางกฎหมาย
 ทั่วไปที่บัญญัติแก่เพียงให้คณะกรรมการส่งเรื่องให้ผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้
 ถูกกล่าวหาคำเนินการสอบสวนซึ่งกรณีนี้ผู้บังคับบัญชาอาจเพียงแต่ตั้งกรรมการสอบสวนขอ
 เที่ยงจริง เบื้องต้นชี้แจงหรืออาจจะช่วยเหลือกัน เมื่อมีการตั้งกรรมการสอบสวนขึ้นทำให้
 ผลของการส่งเรื่องของประธานกรรมการ ไปให้นั้นมีผลกับบัตรสนเท่ห์ที่มีไปถึงผู้บังคับ
 บัญชาของเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ถูกกล่าวหา

10. ในกรณีการดำเนินการทางวินัยตามมาตรา 19 เมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ
 ผู้ถูกกล่าวหาเป็นข้าราชการตุลาการ ควรบัญญัติเพิ่มเติมคือ เมื่อคณะกรรมการสอบสวน
 ได้ความว่าเรื่องราวที่สอบสวนนั้นมีมูลความผิด ให้ประธานกรรมการส่งเรื่องให้ผู้บังคับ
 บัญชาของข้าราชการตุลาการผู้ถูกกล่าวหาคำเนินการสอบสวนทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา
 ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่สอบสวนเสร็จ เมื่อผู้บังคับบัญชาของข้าราชการตุลาการผู้ถูกกล่าวหา

ได้รับเรื่องแล้วของคำ เป็นการตั้งกรรมการสอบสวนภายในกำหนดเวลาสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องและให้ส่งผลการพิจารณาของโทษแก่ประธานกรรมการในกรณีนี้คณะกรรมการมีอำนาจทบทวนและทำความเข้าใจผลการพิจารณาของโทษต่อ ก.ต. ได้ เมื่อ ก.ต. ได้รับความเห็นแย้งแล้วและดำเนินการพิจารณาอีกครั้งหนึ่งมีความเห็น เช่นใดให้ออกความเห็น ก.ต. ครั้งหลังนี้เป็นที่สุดเพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย 2521 มาตรา 176 วรรค 2 "การเลื่อนตำแหน่ง การเลื่อนเงินเดือน และการลงโทษผู้พิพากษาในศาลยุติธรรมจะต้องได้รับความเห็นชอบของคณะกรรมการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ และเหตุผลตามที่ได้อธิบายไว้ในบทที่ 4 หน้า 164 ¹

¹ ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐบางหน่วยงานมีการแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่คล้ายกับ ก.ต. เช่น ก.อ.. ก.ม. หรือ ก.ค. ลักษณะของหน่วยงานเหล่านี้ยังคงขึ้นอยู่กับฝ่ายบริหารอยู่และมีได้มีบทรัฐธรรมนูญคุ้มครอง เช่น ข้าราชการฝ่ายตุลาการ โดยเล็งเห็นถึงความสำคัญในหน้าที่ ป้องกันการแทรกแซงจากอำนาจจากฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติ ดังนั้นหน่วยงานของรัฐที่มีคณะกรรมการดังกล่าวจึงมีฐานะเช่นเดียวกับหน่วยงานของรัฐทั่วไป

๑๕. ควรแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๓ (๕) แห่งพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. โดยให้คณะกรรมการมีหน้าที่รายงานผลการปฏิบัติราชการตามอำนาจหน้าที่พร้อมทั้งขอส่ง เกตตอ นายกรัฐมนตรี สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภาภายใน เดือนตุลาคมทุกปีแล้วพิมพ์ เผยแพร่รายงานประจำปีนั้นต่อไป และควรบัญญัติให้คณะกรรมการมีสิทธิขอชี้แจงปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นต่อรัฐสภาได้ตลอดสมัยที่ใดมีการ เปิดรัฐสภาขึ้นนี้ เพื่อ เป็นการอุดหนุนวางระหว่างรัฐสภากับคณะกรรมการ เพราะจะตามกฎหมาย เดิมบัญญัติแต่ เพียงให้คณะกรรมการรายงานผลการปฏิบัติหน้าที่ราชการตอ นายกรัฐมนตรี ประธานวุฒิสภา และประธานสภาผู้แทนราษฎร ทำให้สมาชิกสภาทั้งสองมิได้รู้ความเป็นไปในการทำงานของคณะกรรมการ ไม่สามารถให้การช่วยเหลือหรือควบคุมการทำงานของคณะกรรมการ ได้สมกับที่กฎหมายมอบอำนาจให้ มีอำนาจ เห็นชอบกับการแต่งตั้ง และการถอดถอนของคณะกรรมการในกรณีให้คณะกรรมการรายงานผลการปฏิบัติงานนี้ หากอุปสรรคเกิดขึ้นจากหน่วยงานของฝ่ายบริหารหรือตุลาการ รัฐสภาอาจ เขามาช่วยเหลือโดยการ เชิญตัวแทนของหน่วยงานนั้นให้ เขามาทำการชี้แจงได้หรือมีการตั้งกระทู้ถามหรืออภิปรายในรัฐสภาต่อ คณะรัฐมนตรี เป็นรายบุคคลหรือทั้ง คณะ

12. เพื่อให้การดำเนินงานสอดคล้องกับข้อเสนอแนะข้อที่ 18 รัฐสภาสมควรที่จะไต่ถามทั้งคณะกรรมการมาธิการชั้นชุดหนึ่งให้ทำหน้าที่ประสานงานกับการทำงานของคณะกรรมการเพื่อที่จะไต่ถามปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานของคณะกรรมการซึ่งรัฐสภาอาจให้ความช่วยเหลือในทางสภาต่อไป และเพื่อรับข้อร้องเรียนจากผู้เสียหายที่ได้รับ ความเสียหายที่เกิดจากการกระทำของคณะกรรมการอันจะทำให้ฝ่ายรัฐสภามีหน่วยงานที่ทำหน้าที่รวบรวมพยานหลักฐานแก่รัฐสภาเพื่อที่รัฐสภาจะได้มีแนวพิจารณาออกถอนคณะกรรมการให้ออกจากตำแหน่งหรือไม่ สัมกับกฎหมายที่ให้อำนาจไว้

ในการตั้งคณะกรรมการมาธิการชั้นนี้ มิใช่จะเป็นกรณีที่ทำให้คณะกรรมการหมดความอิสระอยู่ใต้อิทธิพลของฝ่ายรัฐสภา เพราะอำนาจของรัฐสภาในการถอนถอนคณะกรรมการมีอยู่แล้วแต่เหตุผลที่รัฐสภาจะได้มานั้นรัฐสภายังมิได้มีอะไร เป็นเครื่องมือในการหาสาเหตุและเหตุผลที่จะทำให้รัฐสภามีมติให้ถอนถอนคณะกรรมการดังกล่าว ดังนั้น การตั้งคณะกรรมการมาธิการชั้นนี้เพื่อให้รัฐสภาได้ขออนุมัติเหตุผลตลอดจนได้พยานหลักฐานเพื่อที่จะวินิจฉัยถอนถอนคณะกรรมการออกจากตำแหน่งเมื่อคณะกรรมการได้กระทำความผิดไม่เหมาะสมที่จะทำหน้าที่ต่อไป ซึ่งคณะกรรมการนี้เหมือนกับคณะกรรมการมาธิการรัฐสภาที่ฝ่ายรัฐสภาสวี่เคน ไต่ถามขึ้นเพื่อให้เป็นผู้คอยรับข้อร้องเรียนจากผู้เสียหายที่ได้รับ ความเสียหายจากการกระทำของ Ombudsman ในสวี่เคนตามที่ไต่ถามได้ไว้ในบทที่ 2 นั้นเอง

อย่างไรก็ดี จากข้อเสนอแนะเหล่านี้เป็นเพียงส่วนเสริมให้รูปแบบสำนักงาน ป.ป.ป. มีความเหมาะสมกับการแก้ปัญหาในประเทศไทย ลำพังแต่เพียงพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. และคณะกรรมการ ป.ป.ป. และเจ้าหน้าที่เพียงจำนวนน้อยย่อมไม่เพียงพอต่อการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการได้จำต้องอาศัย

ความร่วมมือจากประชาชน ฝ่ายบริหาร นิติบัญญัติ และตุลาการให้การสนับสนุนและแก้ไขโดยการปฏิบัติหน้าที่ ตนมีอยู่ให้ถูกต้องอยู่ในหลักเกณฑ์ความบริสุทธิ์ ยุติธรรม และการที่สำนักงาน ป.ป.ป. จะปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นที่เชื่อถือของหน่วยงานของรัฐและประชาชนได้นั้นย่อมต้องอาศัยความตั้งใจจริงของเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินงานตามพระราชบัญญัติ ป.ป.ป. ทุกคนโดยปราศจากอิทธิพลต่าง ๆ และประกอบด้วยระยะเวลาอันพอสมควร